Осип Мандельштам

За розбурхану доблесть майбутніх віків...

Перекладач: Ю.Андрухович

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

За розбурхану доблесть майбутніх віків,
За високе у душах людських
Я позбавлений чаші на учті батьків
І спокою, і честі, і втіх.

Впав на плечі мені лютий час-вовкодав,
Та не вовчий живе в мені дух,
Ти запхай мене краще, мов шапку в рукав,
У гарячий сибірський кожух.

Щоб не бачити бруду, в якому людці:
Лиш колеса криваві та гній.
Щоб до ранку світились блакитні песці
У прадавній принаді своїй,

Вкрий мене в єнісейських ночей глибині,
Де сосна до зірок дістає,
Бо ж не вовча та кров, що живе у мені,
І мене тільки рівний уб'є.